

בחול – קטעים מהספר

בדרך לתעלה

טוב, בוא נתקדם עוד קצת, אחי. רק עוד קצת, אתה הרי כבר יודע. בוא נמשיך עד שנגיע להצטלבות הדרכים שבה עמד אתמול מחנה צבאי. שורות האוהלים, מקבץ המבנים הטרומיים, האבנים שסימנו את הכיכר, הזחלמ"ים, הג'פים, כלי הרכב המשוריינים... הכל נראה כאילו נוצק מתוך החול, הכל מלבד האנשים שהתרוצצו שם בתזזית חסרת כיוון, ותנועתם הפריעה למנוחת המדבר. כן, וגם שני פסיו הכחולים של הדגל, שהיו זרים כל כך לצהבהבות הגבעות. הם היו שמוטים על התורן, מעולפים בחום, ורק מדי פעם קמו פתאום לתחייה, הזדקפו, נחבטו במשב רוח רגעי, ושוב צנחו.

לא ידעתי איפה אני וגם לא התעניינתי. כל מה שידעתי, או כל מה רציתי לדעת, היה זה: שאני מתקרב לחזית ושהחזית מקרבת אותי אליך.

אוטובוס עמוס פרצופים בוהים של אנשי מילואים עבר בצומת ואחריו משאיות אספקה, מכליות דלק צבאית, ומובילי טנקים שמחמת גודלם התקשו לבצע את הפניה ממזרח לצפון.

מייקי יצא וכיוון את מצלמתו אל שלושה חיילים שחסו בצילו הרזה של קומנדקר ריק. אחד מהם הבחין בעדשת המצלמה. הוא חייך, וסימן באצבעותיו "וי".

"תיכף חוזר", אמר מורג פתאום. הוא ירד מהמיניבוס, צעד בחול במהירות, התרחק מהכביש, והפנה אלינו את גבו.

אחד החיילים שבצל הקומנדקר החזיק בחיקו טרנזיסטור ננסי מהודק בגומי לחבילת סוללות. הוא שיחק באנטנה. פתאום הצטללו רחשי האלחוט ואל תוך האוויר המאובק זרמו צילי מוסיקה, שהיו אמנם קטנים וצורמים, כאילו באמת נלחצו והותזו לאוויר מתוך האנטנה הדקה, אבל הכרתי אותם מיד. הסקסופון. מכות התופים. הפסנתר. הגיטרות החשמליות. ובעיקר – העצבות החגיגית. "אָס אנד דְ'ם, אנחנו והם, מי אנד יו, בֶּלֶק אנד

בלו, מי יודע מה זה ומי זה מי, אָפּ אנד דָּאָן, סביב סביב... "כן, פינק פלויד שלנו. שם, בצומת. אבל אחרי דקה אחת, אולי פחות, גוועה המוסיקה והפכה שוב לצרצור מטריד. החייל ניסה להעביר לתחנה אחרת.

"מה קרה לך?" שאל אותי מייקי, "עוד לא התאוששת מהזוועה הזאת של קודם?" הוא הבחין בצל הגעגועים שחלף על פני.

"כלום, " אמרתי.

"אוקיי, " אמר.

שתי רביעיות מטוסים זהרו בשמיים הלבנים, חלפו בזו אחר זו ונעלמו באופק, אבל כעבור זמן קצר חזר והבהיק קו מתכתי אחד בודד מעל הצומת. הוא צלל אל הגבעות כשהוא גורר אחריו לשון אש מעשנת.

שלושת החיילים הרימו את ראשיהם.

מייקי עקב עם עדשת מצלמתו אחרי המטוס הנופל.

מורג חזר. "כוסאמוק הסקייהוק הזה, " רטן, "הרמתי את הראש להסתכל והשתנתי על עצמי. "

פטריית עשן עלתה מאחורי הדיונה.

"ככה זה, אורי, " אמר מייקי, "מלחמות זה לא בשביל זקנים."

מורג חיך. נדמה לי שזאת היתה הפעם הראשונה שראיתי אותו מחיך. גבותיו, ששיבה זרקה בהן, התרוממו מעל למסכה המרושעת של משקפיו הכהים.

"לנו יש את התבונה, את הציניות, ואת השלטון, " אמר, "ומה לצעירים יש? רק אומץ."

הוא הצית סיגריה, פרס על מושב המיניבוס את המפה המכוסה בסימונים והזמין אותי להתבונן בה.

"אז מה דעתך מר רומק, שנמשיך לרפידיים, לפי התכנית, או שנסע לחפש את החזית?"

"ומה עם בנזין?"

"בחייך, כל מיכלית שתעבור כאן תשמח להפטר מעוד חמישים ליטר דלק, " אמר מורג,

"אתה יודע מה זה להסיע בקבוק מולוטוב בגודל של סמי טריילר?"

כנראה שהיתי טיפש גמור בעיניו. מין תימהוני תמים, שלא יודע מימינו ומשמאלו.

מוזר שלא חקר כלל באשר לזהותי ומניעיי. יתכן כי חש שכל התשובות שאתן לשאלות חקרניות תהינה סתמיות או שקריות ולכן כלל לא טרח. בכל מקרה, הרגשתי נינוח להפליא

בתפקיד המטומטם האבוד. נתתי לו להוביל ולפקד מבלי שיחשוד אפילו לרגע שאני יודע עליו יותר ממה שגלוי היה לעין, כלומר, ממה שלא הצליח או לא רצה להסתיר מהעולם: הירות, דעתנות ותסמינים ראשונים של בעיית פרוסטטה.

אגב, דווקא קשריו עם נירה רבינוב עמדו לו לזכותו. הרי רק הוא נשאר שם בסיפור, להמתיק מעט את שוליה של הטרגדיה המשפחתית. ומי יודע, אולי יום אחד גם יילמד להעניק לאישה האומללה אהבה, ואפילו יסכים לשמש כאביה החורג של ילדתה המתה. נדמה לי שאפילו חרדתי מעט לשלומו.

”בוא תסתכל, העניין עכשיו ברור לגמרי,“ אמר לי ואצבעו השמנמנה ליטפה את הקו הכחול בפינה השמאלית העליונה של המפה. ”ברגע שנעבור את התעלה ונתחיל להתקדם אל קהיר, כל העסק יהיה גמור.“

הקו הכחול היה תעלת סואץ כמובן, והיא זלגה למטה דרך אגמיה המרים ונגמרה בתוך נקניק תפוח הנקרא מפרץ סואץ, (מה שמאד הזכיר לי אגב, שרטוט של מערכת העיכול העליונה של פרה בספר חקלאות לכיתה ח'. האם יתכן שהיתי הראשון שהבחין בכך?) לאורך התעלה הכחולה עבר כביש אדום שמורג כינה ”ציר לכסיקון“, ומימינו עבר עוד כביש, ועוד אחד, זה שעליו נסענו, ושנקרא בפי מורג, ”כביש הרוחב“. את שלושת הכבישים האלה חיברה רשת של קווים, ולידם, כמו גם מעל לנקודות שסומנו על המפה בדיו ירוק, היו כתובים כינוייהם, שהיו – כפי שמורג ציין בגאווה מסוימת – שמות קוד סודיים שרק סוכן חשאי (או עיתונאי) יכול היה להכיר.

”אבל, כמו שאומרים אצלנו, א מענטש טראכט און גאָט לאכט. אדם מתכנן ואלוהים צוחק.“ הוא קיפל את המפה ודחף אותה בחזרה לתרמיל הצבאי. ”כן, כן, אם רק הממזר הזה, סאדאת, היה יודע קצת יידיש.“

פתאום הגיחה אל תוך הצומת כרמל דוכס צבאית נטולת דלתות. היא חצתה את ההצטלבות במהירות מטורפת, כאילו דהרה במטרה להתרסק בסמוך לסקייהוק ההוא, אבל כשהגיעה אלינו נעצרה בחריקת בלמים. הנהג שפך את עצמו מהפתח חסר הדלת, התקרב לחלון המיניבוס, ושאל בקוצר רוח אם מישהו יודע במקרה איפה אפשר למצוא את מפקדת גדוד חמישים ושתיים של חטיבה ארבע עשרה.

הוא היה איש טרוט עיניים שהדיף ריח פה מחריד ועל שרווליו דרגות סמל.

”כן, פשוט תמשיך ישר לטָסָה, שמה כולם נמצאים,“ אמר מורג בידענות.

הסמל חזר לגרוטאה המשונה שלו, השחיל את עצמו אל תוך פתח הדלת הפעור לרווחה, וכבר הניף את ידו לאות תודה, אבל אז – אני בשום אופן לא מצליח לשחזר עכשיו מה היתה המחשבה שעברה במוחי – צעקתי אליו, "הלו, סמל, חכה שנייה!" הוא תלה בי מבט תמה, וגם מורג ומייקי הסתכלו בי וחיכו להמשך. הסתובבתי, משכתי את המעיל האפור מהמושב האחורי, הוצאתי קופסת סיגריות מתא הכפפות, ויצאתי מהמיניבוס.

"תשאירו לי את האוטו ברפידיים, אמרתי למורג. "פשוט תשאירו את הדלת לא נעולה ואת המפתחות תכניסו לקופסת העזרה ראשונה שמתחת למושב הנהג." ניגשתי אל הכרמל. "אני אסע איתך, אם זה בסדר, אמרתי לסמל. "בטח, אמר הסמל, "אין בעיה." התיישבתי לידו.

"רק תחזיק חזק שלא תיפול החוצה, אמר הסמל. הוא לחץ על הדוושה והכרמל זינקה ברעש.

לא הבטתי לאחור.

[ניתן לרכוש את הספר - כאן - באתר ההוצאה לאור](#)

[חזרה לאתר](#)

אגור שיף, © 2013 כל הזכויות שמורות